

Arrest

nr. 194 961 van 14 maand 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en in voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

Daar waar de verzoekende partij in dit verband ter terechtzitting van 26 oktober 2017 stelt dat zij, gelet op het verstek van de tegenpartij, haar voordeel wenst te nemen, en aangeeft dat dit volgens sommige rechtspraak niet zonder meer, *tout court* kan, maar dit dan toch een schending van het gelijkheidsbeginsel (de artikelen 10 en 11 van de Grondwet) met zich meebrengt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, door zonder enige uiteenzetting louter te plegen dat sprake zou zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel, niet aannemelijk kan maken dat van zulke schending daadwerkelijk sprake is.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

3.1.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810; RvV (AV) 12 december 2014, nr. 135 040). Wanneer er twijfel rijst omtrent haar belang, komt het dan ook de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.1.2 *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de brief van 5 oktober 2017 die de verwerende partij naar aanleiding van de oproeping ter terechtzitting overmaakte aan de Raad, blijkt dat de verzoekende partij op 12 mei 2016 werd erkend als vluchteling en in het bezit werd gesteld van een B-kaart.

Ter terechtzitting van 26 oktober 2017 vraagt de waarnemend voorzitter de verzoekende partij naar haar belang bij voorliggend beroep, gelet op bovenstaande gegevens. De verzoekende partij stelt dat er ondertussen wetgeving is gekomen waaruit blijkt dat door een andere beslissing geen impliciete wijziging kan worden aangebracht aan een andere beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat, als dus de erkenning als vluchteling niet automatisch tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten verdwijnt uit het rechtsverkeer, men zijn belang behoudt. Zij stelt dat men juridisch met een hinkende rechtshandeling zit en ook al zou men opwerpen dat het bevel om het grondgebied te verlaten maar theoretisch kan worden uitgevoerd, dan nog heeft zij belang, want stel dat het vluchtelingenstatuut wordt opgeheven, hetgeen niet alleen aan de gedragingen van de vluchteling kan liggen, maar bijvoorbeeld aan een verbetering in het land van herkomst, dan zal het vroegere bevel om het grondgebied te verlaten nog altijd uitgevoerd worden en de basis vormen van een inreisverbod. Het betreft het probleem dat er ergens sprake is van een bevel om het grondgebied te verlaten dat totaal niet meer aanvechtbaar is, want buiten de beroepstermijn, maar dat men wel de mogelijkheid moet krijgen rechtsbescherming te krijgen: men zit hier met een *décalage*. De verzoekende partij stelt dat zij zich voor het overige gedraagt naar de wijsheid. Zij geeft nog aan dat zij geen bijzondere instructies met betrekking tot de beschikking heeft en benadrukt dat het essentiële is dat het over rechtsbescherming gaat: het komt erop neer dat de wetgever zegt dat je je niet meer mag beroepen op impliciete en andere beslissingen, en dat dit ervoor zorgt dat je geen rechtsbescherming kan genieten. De fundamentele vraag is hoe men een bevel om het grondgebied te verlaten dat niet meer aan de orde mag zijn, uit het rechtsverkeer kan verwijderen. Er is geen nieuw beroep mogelijk, want buiten termijn, maar vanuit het oogpunt van de rechtsbescherming moet men de mogelijkheid krijgen het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te weren.

Uit de bovenstaande gegevens is gebleken dat de verzoekende partij thans erkend is als vluchteling. Zodoende is haar rechtstoestand gewijzigd – zij is thans gerechtigd op het grondgebied te verblijven – en kan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet langer uitgevoerd worden. De verzoekende partij wordt door dit bevel dan ook niet meer benadeeld en de vernietiging ervan kan haar geen voordeel meer opleveren.

In de mate dat de verzoekende partij haar belang alsnog wenst aan te tonen door te verwijzen naar wetgeving die ondertussen is gekomen, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat in dit verband enige wetsbepaling aan te geven. Het is niet aan de Raad om in de plaats van de verzoekende partij te achterhalen op welke wetgeving waaruit zou blijken “*dat door een andere beslissing geen impliciete wijziging kan worden aangebracht aan een andere beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten*” zij precies doelt. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op een louter hypothetisch belang, wanneer zij wijst op de mogelijkheid dat haar vluchtelingenstatus wordt opgeheven. Bovendien laat zij in dit verband na aan te voeren, laat staan aan te tonen op grond waarvan zij aanneemt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in zulk geval nog uitgevoerd zou kunnen worden (en daarenboven de basis zou vormen voor een inreisverbod). Zodoende maakt de verzoekende partij ook niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat zij thans niet voldoende rechtsbescherming zou genieten en zij nu of later de mogelijkheid zou moeten krijgen om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te doen verwijderen. Door zich ten slotte voor het overige naar de wijsheid te gedragen en aan te geven geen bijzondere instructies met betrekking tot de beschikking te hebben, kan zij eveneens niet aannemelijk maken alsnog over het rechtens vereiste belang te beschikken.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3.2 Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient niet verder te worden ingegaan op de grond van de beschikking waarop de waarnemend voorzitter zich overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet steunde om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kon verworpen worden, en op het betoog van de verzoekende partij in dit verband.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE